

Fleischl Károly És Károlyné

A szüleim, Fleischl Károly és Lilla vannak ezen a képen. A felvétel Budakeszin készült róluk, a mi kis családi nyaralónkban. Ilyen szép elegánsan öltözködtek mindig, apám szinte mindig kalapban járt. A szüleim Budakeszin egy nyaralót béreltek. Színes ablaküveggel volt végig bevonva, olyan barátságos kis ház volt. Oda még az én életemben is kijártunk kirándulni. Egy sváb család -- akik egyébként a Budakeszi határában lévő vendéglőnek voltak a tulajdonosai --, azok egy házat adtak ki, ahova rendszeresen jártak évről évre. Az apu fiakerrel járt ki délutánonként, mert hát akkor még más közlekedés oda nem volt. És nagyon szerettek ott nyaralni, erről sokat mesélt a Hedi, a nővérem, hogy milyen jó dolguk volt ott. Egész nyáron kinn voltak, az iskolaszünetben. Vitték magukkal a háztartási alkalmazottat. Anyukám 1876-ban született Budapesten. Egyedüli gyerek volt. Operaénekesnek tanult, és el is végezte az operaiskolát. Ez akkoriban különlegesen számított. Nem is tartott sokáig a pályája, mert amikor férjhez ment, akkor az apunak az volt a kérése, hogy hagyja abba. Hát ehhez tudomásul kell venni, hogy 1898-ban azért az egy polgári családban nem lett volna nagyon természetes, hogy a leány fellépjen. Úgyhogy anyu tudomásul vette. Előtte volt néhány szerepe, a legkedvesebb a Carmenből volt. Mezzo, illetve alt hangja volt. Az esküvőjük 1898-ban Dohány templomban volt. A házassága utántól kézimunkákat csinált, nem volt már munkahelye. Persze egész életében nagyon muzikális volt, úgyhogy a már említett családi zsúrokon bevett szokás volt, hogy az anyu énekelt. Meg mi is sokat zongoráztunk és énekeltünk otthon. Az apám 1866-ban született Budapesten. Hamar kiderült, hogy van tehetsége a szobrászathoz. A művészeti főiskolát Bécsben végezte el. Szobrász volt, de sohasem dolgozott otthon. Volt a lakásunkhoz közel egy műterme, ahova mindennap elment, és csak ebédre jött haza. Délután már nem nagyon ment vissza. Inkább lement a kávéházba a Lövölde térre, a Cairo kávéházba. Oda járt ő minden áldott nap. Ott olvasott újságot, és ott jött össze a barátaival. Sohasem kártyázott, beszélgetni szeretett. Nem is cigarettázott, csak szivarozott, szivar és pipa. Ez neki, azt hiszem, rendkívül fontos volt. Emlékeim szerint egy napot sem hagyott ki. Fontosabb munkái voltak, hogy dolgozott a Bazilikán, a Parlamenten, az Uránia mozin, a Mezőgazdasági Múzeumon meg ezen az egész városligeti komplexumon, a jáki templomon, ami másolatokból áll

tulajdonképpen [Az Alpár Ignác építész vezetése mellett 1896-1902 között felépült ún. Vajdahunyadvár épületkomplexumról van szó, ahol több régi magyar épületrészletet szerkesztettek egybe: a Vajdahunyadvár egyik tornyát, a gyulafehérvári Károly-kaput, a csütörtökhelyi kápolnát és a jáki templom kapubéllétét. -- A szerk.]. Tehát ő épületszobrász volt. A keresete több mint bizonytalan volt. Nem volt állandó megrendelői köre egy idő után. A gazdasági krízis, az 1920-as évek közepétől kezdve [lásd: 1929-es gazdasági világválság] rettentő bizonytalan volt. És ő azt a hibát követte el, hogy a munkásait, ha volt munka, ha nem volt munka, fizette. Következésképpen állandó végrehajtás volt ellene, a zongorát hol vitték, hol visszavettük, hol megint elvitték. Úgyhogy jó kis bizonytalan helyzetben éltünk. Ennek ellenére nagyon boldogan éltek a szüleim. Hát nem mondom, hogy anyu időnként nem rendezett jeleneteket, mikor egy-egy végrehajtás jött meglepetésszerűen. Mert az apu minden rosszat igyekezett magától elhárítani. De ököztünk egyébként egy csodálatosan harmonikus házasság volt annak ellenére, hogy anyunak nagyon nehéz dolga volt. Ezen felül pedig kimondottan jó megjelenésű, elegáns pár voltak.